

Phần 9

Minh Nhật bảo với Thục Linh:

- Em có chắc là địa chỉ này không?

Thục Linh gật đầu chắc chắn:

- Đây đúng là địa chỉ mà Yên Ninh cho em trước khi cô ấy ra đi.

- Vậy thì em bấm chuông đi.

Thục Linh bấm hai hồi chuông chờ đợi. Cánh cửa được mở, Yên Ninh đứng đó có chút ngạc nhiên nhưng mau chóng vui mừng:

- Hai người tới nhanh thật đó. Vào nhà đi nào.

Bước vào ngôi nhà nhỏ xinh đẹp của Yên Ninh thật thoải mái, tuy nhà nằm ở giữa lòng thành phố nhưng lại có sự thoáng mát của rất nhiều cây xanh.

- Thục Linh uống nước cam ghen. Còn anh Minh Nhật uống gì?

Minh Nhật khoát tay tỏ ý không cần:

- Lại đây, Minh Nguyệt đừng giả vờ nữa, anh biết hết rồi.

Thục Linh ngạc nhiên nhìn Minh Nhật để tìm câu trả lời:

- Anh nói thế có nghĩa là em...

Minh Nhật cắt lời:

- Em không phải là Minh Nguyệt. Mà Minh Nguyệt thật sự chính là Yên Ninh đây.

Yên Ninh im lặng hồi lâu rồi chợt đứng dậy đi lòng vòng một lúc suy nghĩ. Bất chợt, cô quay lại nói:

- Sao anh đoán được em là Minh Nguyệt?

Minh Nhật lấy ngón gõ gõ lên đầu, nói:

- Dễ thôi! Cứ lặp lại những sự kiện có liên quan đến em thì biết thôi và anh cũng biết chính em đã hoán đổi ống xét nghiệm máu của Thục Linh. Tại sao em phải làm vậy?

Yên Ninh nhún vai:

- Dễ thôi! Bởi vì tôi ghét anh. Tôi muốn anh phải đau khổ để biết đau như người khác.

- Em ác lắm.

- Hừ! Có ác bằng các người năm xưa không? Hãy nghĩ lại đi, lúc xưa anh đã xua đuổi, mẹ anh cũng vậy và cả người cha đã tạo ra tôi cũng không cần tôi. Tất cả những chuyện đó đối với một đứa trẻ có được coi là tàn nhẫn không?

Minh Nhật buồn bã:

- Anh biết tội lỗi của anh lúc xưa, nhưng lúc đó chúng ta đều vẫn là những đứa trẻ.

Yên Ninh bậm môi suy nghĩ, rồi cô chợt nở nụ cười:

- Thôi, chuyện cũ bỏ qua đi. Nhờ có sự ra đi đó, em đã tìm được gia đình của mình. Bây giờ em đang sống hạnh phúc bên cha mẹ nuôi. Họ rất thương yêu em và luôn sử dụng tình yêu của cha mẹ để dạy em lớn khôn như thế này.

- Chắc ba mẹ nuôi của em vĩ đại lắm nhỉ?

Yên Ninh héch mếu:

- Chứ sao. Họ đã nuôi được thiên tài Yên Ninh này đó.

- Sợ cậu luôn. Cậu có biết tớ vui biết chừng nào khi mình không phải là em anh ấy.

Yên Ninh gật gật đầu:

- Tớ biết. Xem như thời gian cậu làm Minh Nguyệt là thử thách tình yêu tớ dành cho hai người đi.

- Trời! Thử thách gì mà ngộ thế?

- Kệ em! Chỉ có mình em mới nghĩ ra cách đó thôi.

Tiếng cười vang dội trong khu vườn nhỏ nhà Yên Ninh, thật thoải mái và ấm cúng trong ngôi nhà nhỏ này. Giàu có không hẳn là hạnh phúc đối với nhiều người.

Minh Nhật nghiêm giọng:

- Minh Nguyệt! Em định chừng nào trở về gia đình?

Yên Ninh vờ ngạc nhiên:

- Gia đình ư? Gia đình của em là ở đây thì em còn đi đâu được chứ?

- Em vẫn không muốn về cùng anh à?

Yên Ninh nói nhanh:

- Chuyện đó sau này hẵng tính. Bây giờ em chỉ muốn ở đây phụng dưỡng cha mẹ nuôi, để đền đáp công ơn của cha mẹ đã nuôi dưỡng em khôn lớn.

- Cũng tốt.

Yên Ninh căn dặn:

- Đừng nói cho ba biết em ở đây, khi nào muốn thì em sẽ tự về đừng quấy rầy cuộc sống hiện tại của em.

- Anh sẽ chiều theo ý của em nhưng có gì khó khăn cứ tìm anh, chúng ta là anh em kia mà. Thôi, anh về đây.

- Vâng, anh về chúc hai người hạnh phúc với tình yêu đích thực của mình.

Tiểu Minh Nhật và Thục Linh xong, Yên Ninh quay trở vào nhà cô chạy ngay đến phòng mẹ:

- Mẹ ơi!

Cô sà vào lòng mẹ khóc nức nở. Bà mẹ vuốt yêu mái tóc con gái dịu dàng nói:

- Cục cưng của mẹ lại nhõng nhẽo gì nữa đây?

Yên Ninh nghẹn ngào nói:

- Con yêu ba mẹ!

Thục Linh chạy thật nhanh trên đồi thông phía sau. Minh Nhật đang đuổi theo cô, gọi í ới. Cuối cùng, Minh Nhật cũng tóm được Thục Linh, anh ôm lấy cô rồi vuốt yêu lên đôi gò má đang đỏ ửng của cô.

- Thục Linh này! Chẳng hiểu là anh yêu em đến độ nào, nhưng anh biết những lúc ở bên em, anh đều có cảm giác êm đềm, sung sướng. Anh muốn mình sẽ có cảm giác này mãi mãi. Thục Linh, anh yêu em nhiều lắm.

Giữa khung cảnh thiên nhiên thơ mộng, lời tỏ tình của Minh Nhật như những gì ngọt ngào nhất trên thế gian quy tụ lại chốn này. Thục Linh hạnh phúc tựa đầu vào vai người yêu:

- Minh Nhật! Em yêu anh bằng tình yêu đầu đời của con gái, em mong mỗi tình của chúng ta sẽ bền lâu mãi mãi theo thời gian. Chúng ta hãy yêu nhau cho đến khi trái tim thôi ngừng đập. Em yêu anh và sẽ mãi yêu anh như thế đến sau này.

Minh Nhật ôm siết lấy Thục Linh. Những nụ hôn dài chất chứa bao yêu thương được bộc lộ cuồng nhiệt làm cả hai như chơi vui. Những hàng cây thông vi vu theo làn gió tạo thành một khúc nhạc viết riêng cho những đôi lứa yêu nhau, thật lãng mạn. Hai bờ môi tham lam cứ quấn quýt lấy nhau, tình yêu đã thêm hương vị cho những nụ hôn tạo nên sự ngọt ngào trong đó. Ôi! Tình yêu thật tuyệt vời.

Thục Linh cắn nhẹ vào môi Minh Nhật:

- Anh xấu quá đi. Tham lam vừa thôi.

- Nhưng sự tham lam của anh không dễ ghét chút nào phải không? Thục Linh nè! Suốt khoảng thời gian em là em gái anh, đêm nào anh cũng nằm mơ được ôm em như thế này nè và cả được hôn em như lúc này đó.

Thục Linh thoáng đỏ mặt:

- Ghét anh quá đi. Làm người ta mắc cỡ luôn rồi nè.

- Ôi! Dễ thương quá! Bây giờ anh muốn được cắn lên đôi môi hồng này nữa nè.

Thục Linh vội bụm miệng lại:

- Không cho đâu. Anh hôn em rồi.

- Anh muốn hôn em cả đời cơ.

- Xạo! Anh nói thì phải giữ lời đó.

Minh Nhật không nói gì, anh ôm siết lấy người yêu như sợ ai đó sẽ chia lia tình cảm của hai người.

- Em đói không?

Thục Linh gật đầu:

- Bụng em đang réo lên từng hồi đây nè.

- Vậy để anh đi mua thứ gì cho em ăn nghen.

Thục Linh ngoan ngoãn gật đầu:

- Dạ!

- Ở đây cấm đi chỗ khác, anh trở lại mà không thấy em ở đây thì em biết tay anh.

Minh Nhật vừa đi được một lúc thì có chiếc xe hơi màu đen trở tới cạnh chỗ Thục Linh đang đứng. Cửa mở, có hai người thanh niên bước ra và nhanh chóng khóa Thục Linh đưa vào xe. Vì sức yếu Thục Linh không thể nào kháng cự họ nên đã bị đưa đi.

- Thả tôi ra, các người làm ơn thả tôi ra!

Tiếng Thục Linh kêu gào trong phòng mà không ai hay biết. Đã hai ngày nay, Thục Linh bị nhốt nơi đây không một bóng người. Họ là ai mà lại giam cầm cô nơi này? Cô đã bị bỏ đói từ lúc bị bắt về cho đến bây giờ. Họ không

muốn cô chết vì họ đã cung cấp nước cho Thục Linh uống cầm hơi. Sắp là người vì đói nhưng Thục Linh vẫn cứ cố gắng kêu gào:

- Làm ơn thả tôi ra! Các người là ai, tại sao lại nhốt tôi? Thả tôi ra, thả... tôi ra...

Một môi Thục Linh ngủ thiếp đi bên cánh cửa. Trong mơ, cô thấy Minh Nhật đã đến đây đưa cô đi chỗ khác, anh là thần hộ mạng cho cô.

Thục Linh có cảm giác ai đó nhấc bổng cô lên rồi bế đi rất nhẹ nhàng. Vòng tay người đó rất to đủ để bao trọn lấy cô mà bảo vệ. Thục Linh muốn nhìn xem người đó là ai nhưng không được, mắt cô không tài nào mở lên nổi dù chỉ một phút, có lẽ cô nên ngủ một giấc. Văng vẳng bên tai cô lời nói:

- Đừng sợ nữa hãy ngủ đi. Đã có anh đây rồi!

Cảm giác ấm áp và quen thuộc hiện về, Thục Linh tin tưởng là đôi tay đó sẽ bảo vệ cô mãi mãi.

Mở choàng đôi mắt sau một giấc ngủ vui, Thục Linh cảm thấy cơ thể mình khỏe lên rất nhiều, duy chỉ có cảm giác đói là tồn tại. Cô đói cồn cào. Bây giờ mà đưa cho cô một con vịt quay, cô cũng có thể ăn hết nữa là.

Cố gắng đứng dậy, Thục Linh thử tìm hiểu đây là nơi nào. Cô đi vòng vòng căn phòng. Chợt cặp mắt cô sáng lên:

- A! Mình sống rồi!

Chiếc tủ lạnh để trong góc phòng đầy ắp thức ăn và nước uống. Thục Linh lấy thức ăn và nước uống cho thật no bụng. Người ta thường nói “có thực mới vực được đạo” là đúng trong trường hợp của Thục Linh lúc này. Ăn uống xong Thục Linh thấy cơ thể mình tràn đầy sức sống trong cơ thể. Cô tiến đến mở cửa phòng thì:

- Trời! Cửa bị khóa trái rồi, mình lại bị nhốt nữa sao?

Thục Linh chán nản ngồi phịch xuống đất xem người nhốt mình là ai, nhưng so với chỗ bị nhốt hai ngày trước thì ở đây tốt hơn nhiều vì nơi này còn có thức ăn và nước uống cho cô.

Mãi suy nghĩ, Thục Linh không hay ổ khóa bên ngoài đã được mở, có tiếng “cạch” vang lên rồi hần ta bước vào, Thục Linh ngạc nhiên cựa mình lại nhìn người nhốt mình:

- Là anh à, Đức Long?

Phải, người đã cứu Thục Linh chính là Đức Long.

- Em ngạc nhiên lắm à?

Thục Linh gật đầu:

- Đúng. Sao anh biết em bị nhốt ở đó mà đến cứu?

Đức Long bỏ túi đồ xuống ghế và cởi áo khoác nói:

- Dễ thôi. Em quên anh là gì sao? Đức Long này đâu phải là kẻ khờ mà không tìm ra được chỗ em bị nhốt.

- Anh biết ai đã bắt em ư?

Đức Long lạnh lùng nói:

- Chính mẹ con nhà Hoàng Minh làm việc đó. Hừ! Bọn nhà giàu chẳng tốt lành gì cả.

- Không thể có chuyện như thế được. Anh Nhật không bao giờ làm chuyện này.

Đức Long nổi giận quăng tờ báo trước mặt Thục Linh:

- Đó, em đọc đi! Thằng khốn đó phản bội em mà em còn tin tưởng nó. Nếu có nó ở đây, anh sẽ đập vỡ mặt thằng đó ra.

Thục Linh cầm tờ báo lên run run đọc, dòng chữ in đậm ở trang bìa tờ báo làm Thục Linh chói với...

“Con trai tỉ phú Hoàng Minh sẽ đính hôn cùng con gái chủ tịch tập đoàn địa ốc xuyên quốc gia Nam Á, đây sẽ là cuộc kết hợp kinh tế lớn của các đại gia...”

- Lẽ nào anh lại làm thế với em hả Minh Nhật? Không, em không tin đâu, những tờ báo này chỉ viết bừa thôi.

Đức Long nổi nóng trước thái độ không chấp nhận sự thật của Thục Linh:

- Tỉnh lại đi Thục Linh! Thằng đó chỉ lừa gạt tình cảm của các cô gái nhẹ dạ như em thôi. Hấn mà thật lòng yêu ai.

- Để em đi hỏi anh ấy xem thực hư như thế nào?

Thục Linh dậm bước đi thì Đức Long quát lớn:

- Đứng lại đó, anh cấm em đi! Đừng để họ khinh mình chứ, Thục Linh.

- Em... hu hu...

Đức Long rít một hơi thuốc dài, anh phả một vòng khói lơ dang về phía trước:

- Tạm thời bây giờ em ở đây đi. Em mà ra ngoài thì họ bắt được sẽ xử em đó.

Thục Linh cầm tờ báo nhìn ảnh của Minh Nhật mà rơi nước mắt. Mới đây thôi, anh còn nói là yêu cô, chỉ yêu mỗi mình cô thôi. Nụ hôn trên môi vẫn còn cảm giác, sao nữ đàn ông bỏ tất cả hờ anh? Minh Nhật! Giờ này anh ở nơi đâu có phải bây giờ anh đang cười cợt con bé khờ khạo đã yêu anh hết lòng này.

Minh Nhật đứng ngồi không yên chờ tin Thanh Huy. Đã ba ngày nay không hề chút tin tức nào của Thục Linh. Anh như ngồi trên đống lửa không yên. Mẹ anh đã buộc anh phải đính hôn cùng Mỹ Hạnh. Nếu không, bà sẽ không bao giờ để Thục Linh xuất hiện trước mặt anh nữa.

Thanh Huy ơi, có tin tức gì chưa? Anh muốn biết Thục Linh của anh sao rồi? Nếu Thục Linh có mệnh hệ gì thì làm sao mà anh sống nổi khi mất em? Cầu trời cho cô gái nhỏ của anh vẫn bình yên.

Có tín hiệu điện thoại vang lên, Minh Nhật lật đật lấy điện thoại ra nghe:

- Alô... sao rồi Thanh Huy?

- ...

- Sao? Không có ở chỗ mẹ tớ à?

- ...

- Cậu đã tìm kỹ chưa? Cậu ráng tìm kỹ hơn giùm tớ, cứ lan tỏa ở các vùng lân cận xem có không?

- ...

- Tớ đợi tin cậu.

Tắt máy, Minh Nhật bồn chồn lo lắng. Sắp đến giờ làm lễ rồi, nếu Thanh Huy mà không kịp tìm ra Thục Linh thì anh phải làm theo kế hoạch của mẹ anh sao? Là một người đàn ông không sợ trời, không sợ đất mà lại bị ràng buộc bởi lý do vô lý của cha mẹ.

Bà Minh Nhật bước vào phòng Minh Nhật:

- Con chuẩn bị đi, sắp tới giờ rồi đó.

- Mẹ!

Bà Minh Nhật lạnh lùng:

- Đó là ý kiến của cha con, con đừng trách mẹ. Hãy kết hôn với Mỹ Hạnh, đó là tương lai xán lạn của con phía trước.

Minh Nhật cố hỏi:

- Thục Linh bị mẹ đưa đi đâu rồi?

- Chuyện đó con không cần biết, con chỉ biết là con bé đó vẫn an toàn và không sao cả là được rồi.

- Mẹ đã dồn con vào con đường này chỉ vì lợi ích của công việc làm ăn của mình. Nếu Thực Linh có xảy ra chuyện gì thì con sẽ không tha thứ cho mọi người.

Bà Minh Nhật cười nửa miệng, liếc nhìn con trai rồi bước tới sửa lại phần cổ áo sơ mi bị đưa ra ngoài cho Minh Nhật:

- Yên tâm mà làm vị hôn phu tốt đi, con trai. Mẹ đã giúp con chọn được người vợ xứng tầm với con.

Minh Nhật nóng giận cãi lại:

- Nhưng con không yêu cô ta. Người mà con yêu là Thực Linh.

- Hừ! Con nhỏ mồ côi đó không hợp với gia đình chúng ta chút nào. Con liệu mà giữ hồn đó. Ba con rất khó khăn trong chuyện chọn dâu.

- Vậy từ bây giờ con sẽ không yêu một người con gái nào nữa.

Bà Minh Nhật phì cười trước lời nói đùa của Minh Nhật.

Đã tới giờ làm lễ đính hôn mà chưa có tin tức nào của Thanh Huy. Ông trời ơi! Xin hãy cứu lấy con, đừng bắt con phải lấy vợ chẵn tinh Mỹ Hạnh. Nhìn vẻ mặt vênh vác đắc thắng của cô ta mà Minh Nhật thấy ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Tiếng người dẫn chương trình vang vang bên ống micro:

- Mời hai nhân vật chính của buổi lễ hôm nay bước lên kính chào quan khách và tiến hành nghi thức.

Giờ xử trăm cuộc đời trai trẻ của Minh Nhật đã đến, làm sao đây khi anh không muốn lên đó chút nào.

Tiếng bà Minh Nhật hối thúc:

- Lên đi, tới giờ rồi!

Nuốt nước bọt đánh ực, mồ hôi Minh Nhật tỏa ra như tắm dù trong phòng đang bật máy lạnh.

Tiếng Thanh Huy gọi Minh Nhật sực tỉnh với thực tại. Không biết Thanh Huy đã nói gì mà gương mặt Minh Nhật trở nên rạng rỡ hẳn đi. Anh bước lên bục với dáng vẻ đầy tự tin.

Tiếng người phát ngôn vang vọng khắp căn phòng rộng lớn:

- Mời anh Minh Nhật phát biểu ý kiến trong buổi lễ đính hôn của anh và chị Mỹ Hạnh.

Minh Nhật cầm micro bình thản nói:

- Kính thưa quý vị quan khách cùng cha mẹ hai bên đã đến dự buổi lễ này. Đây là buổi lễ đính hôn của con và Mỹ Hạnh, tương lai của chúng con sẽ được

gắn kết với nhau từ giờ phút này, nhưng trong lòng con luôn có một nỗi lo lắng nếu Mỹ Hạnh chấp nhận được điều này thì con vô cùng cảm động. Còn nếu không được thì con cũng đành cam chịu theo số phận an bài.

Tiếng bà Minh Nhựt phía dưới lấy làm khó chịu:

- Không biết nó lại định bày trò gì nữa đây hả ông?

Tiếng ông Minh Nhựt động viên vợ:

- Chắc không có chuyện gì đâu, em đừng lo.

Minh Nhật lại tiếp tục câu chuyện:

- Anh xin lỗi em, Mỹ Hạnh. Con xin lỗi ba mẹ. Hic hic... Từ bấy lâu nay con đã lừa gạt mọi người, con... con đã từ lâu không còn khái niệm thích gần gũi với phụ nữ.

Tiếng “ồ” kinh ngạc vang lên khắp cả khán phòng.

Minh Nhật tiếp lời:

- Con biết như thế là bất hiếu với đấng sinh thành nhưng con không thể nào ngăn cản được tâm lý đang hình thành trong lòng. Hiện giờ người con thích cũng đang có mặt nơi đây. Người đó không mấy gì xa lạ với chúng ta, đó là Khánh Trình người bạn tâm đầu của con. Mong mọi người thông cảm và Mỹ Hạnh xin em hãy chấp nhận sự thật đau lòng này.

Bốp... bốp... - Hai cú đánh như trời giáng được dành cho Minh Nhật rồi Mỹ Hạnh bỏ đi không quên kèm theo cái nhìn đầy ghê sợ của mình dành cho Minh Nhật.

Bên dưới bà Minh Nhựt cũng xiu lên xiu xuống với cái tin động trời mà con trai bà vừa thông báo với mọi người.

- Bình tĩnh, bình tĩnh đi em.

Bà Minh Nhựt thất thần:

- Còn gì nữa mà bảo em bình tĩnh. Trời ơi! Con trai của mình lại là người... người... Lúc nó nói, em cứ ngỡ là nó giỡn chơi, ai ngờ đâu là nó nói thật. Em muốn có con dâu, em muốn có cháu nội như những người khác. Hu hu hu... Em muốn có cháu nội, em muốn làm bà.

Thanh Huy đứng gần đó, thấy bà Minh Nhật xiu lên xuống nên chạy đến giúp:

- Để con giúp bác.

Bà Minh Nhựt hất tay Thanh Huy ra quát lên:

- Tránh xa tôi ra, cậu đã làm cho con trai tôi như thế này. Tôi cấm cậu đến nhà tìm nó nữa.

Thanh Huy đứng im lặng chết sững rồi chột phì cười:

- Cái thằng thiệt, trò này mà nó cũng nghĩ cho ra được.

Thục Linh bị nhốt trong phòng không được phép ra ngoài. Hôm nay là ngày làm lễ đính hôn của Minh Nhật. Vậy là anh đã mãi xa cô rồi, mối tình đầu của cô đã tan theo làn khói.

Đêm tối, Thục Linh không hề ngủ được, cô nhớ anh tha thiết. Minh Nhật ơi! Tại sao anh lại nở lòng phản bội em? Tại sao anh mới hôm qua còn nói yêu em, mà bây giờ câu nói đó đã dành cho người con gái khác.

Minh Nhật ơi! Em tự nhủ với lòng là sẽ quên anh đi nhưng sao lòng cứ nhớ. Anh đã hứa đã yêu mỗi mình em thôi mà vậy mà bây giờ anh lại đính hôn với Mỹ Hạnh.

Anh là kẻ đàn ông bướm hoa hay sao? Thích chinh phục để có được tình yêu để rồi làm khổ em.

Em hận anh Minh Nhật, hận anh vô cùng. Em hận tất cả mọi người sao lại nhốt em nơi này. Hu hu hu...

Râm râm...

Cánh cửa phòng được tung mạnh một cái rồi nó ngã xuống. Minh Nhật đứng hiên ngang ngay sau cánh cửa:

- Thục Linh!

Tiếng gọi từ trong con tim Minh Nhật thốt ra sao mà êm dịu và ngọt ngào thế? Thục Linh cứ nghĩ là mình đang nằm mơ. Minh Nhật của cô bây giờ sao có thể ở đây được, anh đang ở bữa tiệc đính hôn cơ mà.

Tiếng Minh Nhật lại vang lên:

- Thục Linh em!

Thục Linh quay lại nhìn một lần nữa. Đúng là Minh Nhật của cô rồi, đây không phải là mơ mà là sự thật.

- Anh...

Minh Nhật bước tới ôm lấy Thục Linh vào lòng, rồi anh hôn lên mái tóc của cô:

- Anh nhớ em quá!

- Em cũng vậy.

Minh Nhật nâng khuôn mặt người yêu lên, lau đi những dòng nước mắt đang rơi trên má cô.

- Nín đi em, anh đã về đây rồi. Chúng ta sẽ mãi mãi không xa nhau đâu.

Thục Linh chợt nhớ chuyện hôm nay là ngày lễ đính hôn của anh, cô đẩy anh ra, buồn bã nói:

- Anh về đi, hôm nay là buổi lễ đính hôn của anh mà.

Minh Nhật ngạc nhiên:

- Sao em biết?

Thục Linh chỉ tay về xấp báo trước mặt, nói mỉa:

- Con của hai nhà kinh tế lớn lấy nhau mà báo chí không đăng tin quả là uổng phí.

- Khờ quá! Không có buổi lễ đính hôn nào cả. Đó chỉ là ý muốn của ba mẹ anh, còn riêng anh thì chỉ có mỗi em thôi.

- Thế anh đã bỏ buổi lễ à?

- Đương nhiên là như thế chứ sao?

- Ba mẹ anh phản ứng ra sao?

Minh Nhật bật cười:

- Đương nhiên là hết sức kinh ngạc. Mà thôi mình nhắc đến chuyện đó làm gì, mình đi thôi Thục Linh.

- Nhưng đi đâu?

Minh Nhật nắm lấy tay Thục Linh siết nhẹ:

- Đi đến cùng trời cuối đất, nơi chỉ có anh và em không có ai chia cách.

Thục Linh đứng dậy theo đà kéo của Minh Nhật, cô mỉm cười với anh:

- Mà không được đưa Thục Linh đi đâu cả!

- Anh Đức Long!

Đức Long gần giọng nói với Minh Nhật:

- Mà nên về với gia đình đi, đừng dắt Thục Linh theo mà, nó không hợp với mà đâu.

- Nhưng em yêu cô ấy.

- Hừ! Yêu, cái câu mà bọn công tử nhà giàu như mà ban phát cho các cô gái nhẹ dạ cả tin đó sao? Tao nói một lần nữa, mà biến ngay đi!

Minh Nhật không đi, anh muốn ở lại đây thuyết phục cho bằng được Đức Long:

- Chuyện gì thì anh cũng phải tìm hiểu nguyên nhân. Chẳng lẽ anh đều ác cảm với tất cả những người như em.

- Hừ! Loại người như mày, tao phải đập vỡ mặt ra thì mày mới sợ.

Nói rồi, Đức Long bước tới đấm vào mặt Minh Nhật một cái:

- Tao sẽ dạy cho mày một bài học về tội quyến rũ con gái nhà lành.

Bốp...

Thục Linh hoảng quá la to lên:

- Đừng đánh nhau, đừng mà!

Bị đánh hai cú thối son vào mặt, Minh Nhật đau điếng cả người. Anh nổi giận:

- Được, anh muốn dùng vũ lực để giải quyết thì tôi đây cũng xin tuân theo.

Nói rồi Minh Nhật cũng đấm lại Đức Long một cú đánh trả. Minh Nhật tuy cố gắng hết sức cũng không thể nào thắng nổi Đức Long. Anh lãnh thêm hai cú đánh rồi nằm yên bất động. Thục Linh thấy thế hoảng sợ ôm lấy anh.

Đức Long vẫn không dừng tay, hình như càng đánh, anh càng hăng máu hơn:

- Tao sẽ cho mày về thế giới bên kia luôn.

Đức Long cầm lấy cây gậy định giáng xuống đầu Minh Nhật thì Thục Linh đã dùng thân mình cản Đức Long lại, cô hét lên:

- Dừng tay lại đi! Có đánh thì anh hãy đánh em đi. Đừng đánh anh ấy nữa, anh ấy không chịu nổi đâu.

Đức Long ra lệnh:

- Tránh ra chỗ khác!

- Không! Anh là một kẻ giết người máu lạnh. Anh không thấy rằng mình vô lý khi hành động thế sao?

Đức Long cười gằn đôi mắt long lên:

- Kẻ nào làm hại đến em thì anh sẽ tiêu diệt kẻ đó.

- Đức Long. Nếu anh muốn giết anh ấy thì hãy giết chết em trước đi. Nếu anh ấy chết thì em cũng không còn thiết sống trên đời này nữa làm gì.

- Em bằng lòng chết vì thằng đó?

Thục Linh gật đầu:

- Vâng!

Cây gậy trên tay Đức Long rơi hẳn xuống đất lăn lóc, anh đau khổ nhìn Thục Linh ôm Minh Nhật trong tay, rồi anh lầm lũi bỏ đi như một bóng ma.

- **C**hị định ra đi thật sao, Ngọc Oanh?

Ngọc Oanh vừa trang điểm vừa đáp:

- Ủ! Hết buổi làm này, chị sẽ ra đi.
- Vậy là vũ trường mình mất đi nữ hoàng sắc đẹp rồi.
- Sẽ có người khác nhanh chóng lên thế ngôi của chị thôi. Chị già rồi không còn trẻ đẹp gì nữa đâu.
- Tiếc thật!

Từ ngoài có tiếng người nói vọng vào:

- Chị Ngọc Oanh có ông khách đang đập phá để tìm chị kìa.

Ngọc Oanh dừng tay lại suy nghĩ rồi bước ra bên ngoài. Người đang quậy phá và hiện giờ đang ngã gục trên bàn không ai khác đó là Đức Long, anh ta say xỉn đến độ không biết gì.

Ngọc Oanh phải nhờ người giúp đỡ mới đưa anh ta ra xe taxi được.

Trên đường về nhà, anh ta cứ luôn miệng gọi tên Thục Linh trong cơn say. Điều đó khiến Ngọc Oanh đau lòng biết bao. Ngày mai này cô sẽ rời xa anh, trốn chạy anh để tìm ra con đường giải thoát cho riêng bản thân mình. Không thể níu kéo trong vô vọng nữa rồi, lần này cô phải cứng rắn mà ra đi.

Thay xong bộ quần áo ngoài cho Đức Long, Ngọc Oanh định bụng sẽ bước đi thì anh đã nắm lấy bàn tay cô lại gọi khẽ:

- Đừng đi, Ngọc Oanh!

Ngọc Oanh ứa nước mắt nhìn anh:

- Em không muốn ra đi đâu, nhưng không thể được anh à. Em không muốn là cái bóng của anh mãi. Em phải tìm con đường riêng cho bản thân mình nữa.

Đức Long vẫn thì thào:

- Đừng bỏ anh, anh cô đơn lắm.

Trời ơi! Phải chi lời nói này được thốt ra trong lúc anh đang tỉnh thì Ngọc Oanh vui mừng biết bao.

Ngồi với anh thêm một lúc nữa thì cô nhất định sẽ ra đi.

Đến giữa khuya thì Đức Long lại lên cơn sốt, con người dững mảnh không bao giờ bệnh hoạn, vậy mà hôm nay lại tàn tạ như thế này chắc phải có chuyện gì ảnh hưởng đến tâm tư lắm.

Một lần nữa, Ngọc Oanh lại làm trái với lòng chỉ vì trái tim cô luôn đập mạnh và nghiêng về phía Đức Long, cô biết rằng từ lúc bây giờ số phận của cô đã gắn với anh không thể nào chia cách được.

Sáng sớm. Đức Long tỉnh dậy sau một đêm sốt mê man, anh nằm đó ngẫm nghĩ lại cuộc đời của mình. Một thằng lưu manh sống giữa chợ đời không người thân, không bà con họ hàng, là một kẻ không ra gì, sao anh có thể sống ở cõi đời này. Chuyện anh làm với Thục Linh là đúng hay sai, chẳng lẽ việc anh quan tâm lo lắng cho cô là sai lầm.

Mùi cháo thơm bay khắp cả nhà, mùi cháo làm cho tâm hồn con người mình ấm lại. Anh thấy bây giờ mình giống như nhân vật Chí Phèo trong tác phẩm của Nam Cao đang đợi tô cháo hành nóng hổi.

Tiếng Ngọc Oanh vang lên:

- Anh dậy rồi à ! Ăn cháo đi rồi uống thuốc.

Đức Long nhìn tô cháo mỉm cười:

- Anh ước là được ăn một tô cháo hành nóng, ai ngờ điều ước là sự thật.

Ngọc Oanh cười:

- Anh ăn đi kéo nguội. Ăn nóng cho ra mồ hôi mới mau khỏi bệnh.

- Ủ!

Đức Long húp từng muỗng cháo nghe ngọt ở trong lòng. Ngọc Oanh đúng là một người chu đáo, cô đã lo lắng cho anh từng chút một mà không một lời than vãn.

- Ngọc Oanh này!

Ngọc Oanh khẽ khàng nói:

- Gì hả anh?

Đức Long ngập ngừng nói:

- Em dọn qua đây sống chung với anh luôn đi, sống một mình trong ngôi nhà này buồn lắm.

Ngọc Oanh cứ ngỡ Đức Long đùa nên hỏi lại:

- Anh nói gì cơ.

Đức Long buông tô cháo xuống nhìn Ngọc Oanh, nói lại từng lời rần rở:

- Chúng ta về sống cùng nhau đi em.

Ngọc Oanh ngỡ ngàng:

- Em có đang nằm mơ không anh.

Đức Long nắm lấy bàn tay Ngọc Oanh siết nhẹ:

- Không mơ đâu. Anh xin lỗi vì bấy lâu nay đã làm em phải đau khổ nhiều vì anh. Anh hứa sau này sẽ chăm sóc em thật tốt.

Ngọc Oanh mừng đến rơi lệ:

- Đây là mơ ước từ lâu của em. Được như thế này em không mong gì hơn. Anh Long này, mình sẽ làm gì để sống?

Đức Long mỉm cười ôn hòa đưa bàn tay ra phía trước:

- Anh có đôi tay này, nó sẽ làm nên tất cả mọi chuyện, em có tin ở anh không?

Ngọc Oanh gật đầu:

- Vâng. Em tin ở anh. Em mừng lắm, ông trời quả thật vẫn còn có mắt.

- Ừ. Đừng xa rời anh, em nhé.

Đức Long thay đổi là một điều đáng mừng hơn tất cả. Ngọc Oanh mơ màng nghĩ đến mái nhà của cô và anh sau này sẽ có thêm những thành viên nhỏ mới, khi đó thật hạnh phúc biết bao.

- **E**m vào nhà anh thế này có kỳ lắm không?

Minh Nhật cười tươi vỗ về Thục Linh.

- Không có gì phải ngại hay sợ cả. Mẹ anh bây giờ khác với ngày xưa nhiều rồi, bà không còn khó gần như xưa nữa đâu.

- Nhưng...

Minh Nhật đẩy Thục Linh về phía trước liên thoảng:

- Vào đi! Mẹ mà thấy em chắc mừng lắm.

Thục Linh không hiểu:

- Sao vậy anh?

Minh Nhật mỉm cười giải đáp:

- Vì anh đã chịu đưa bạn gái về. Mẹ đã nói chỉ cần anh đưa bạn gái về là sẽ đi cưới cho anh ngay lập tức.

Thục Linh vẫn không thôi thắc mắc:

- Anh đã làm gì để mẹ anh thay đổi nhiều thế.

- Suyt! Đó là bí mật không thể tiết lộ, phải đến giờ G thì anh mới nói.
- Thế giờ G là khi nào?
- Là khi anh đã cưới em rồi.

Thục Linh đấm túi bụi vào Minh Nhật:

- Đồ quỷ hà! Anh đang toan tính điều gì đó.
- Không nói ra đâu, chừng nào em bắt được anh thì sẽ nói.

Minh Nhật và Thục Linh rượt đuổi nhau trong nhà làm náo động cả nhà. Bà Minh Nhật bước xuống nhà. Thục Linh thôi không đùa giỡn cùng Minh Nhật nữa, mà khép nép cúi đầu:

- Dạ, con chào bác!
- Bà nhìn Thục Linh một lượt rồi mỉm cười.
- Con là bạn gái của Minh Nhật à?

Thục Linh đáp nhỏ nhẹ:

- Dạ!
- Bà Minh Nhật cười cười:

- Minh Nhật mau đưa bạn gái con đi tham quan hoặc đem trà bánh gì mời bạn đi chứ!

Bà lại nhìn Thục Linh cười, bà bỗng nói nhỏ vào tai Minh Nhật:

- Chừng nào con định cưới, mẹ cưới cho. Mẹ muốn có cháu lắm rồi.

Minh Nhật nhìn Thục Linh rồi nói nhỏ vào tai mẹ:

- Càng nhanh càng tốt, mẹ ạ!

Bà Minh Nhật vui mừng.

- Thế sao? Được rồi, mẹ sẽ tiến hành ngay.

Rồi bà quay sang Thục Linh, tiếp:

- Con cứ tự nhiên nghe. Bác đi đây một lúc.

Đợi mẹ đi khuất, Minh Nhật tiến lại gần Thục Linh, nói nhỏ:

- Thấy thế nào, cuộc cách mạng của anh hiệu quả chứ?

Thục Linh gật đầu:

- Có hiệu quả lắm.
- Lại đây, anh có chuyện này muốn nói với em.

Thục Linh đến bên ngồi cạnh Minh Nhật, anh nắm lấy bàn tay cô rồi chậm rãi nói:

- Chuyện tìm ra tông tích anh trai của em đã có chút tiến triển. Hôm qua, anh nhận được một cú điện thoại, người đó tự nhận là anh trai của em.

Thục Linh hỏi thúc:

- Rồi sao nữa hả anh?

Minh Nhật tiếp:

- Anh có hẹn anh ấy một buổi gặp mặt, anh ấy là người phụ trách công viên mồ côi. Em còn hy vọng đi tìm anh mình nữa không?

- Nếu hy vọng thì em vẫn còn, em vẫn muốn gặp lại anh mình để hỏi anh ấy sao lại bỏ rơi em.

- Vậy em quyết định sẽ gặp lại anh trai phải không? Anh mong lần này em sẽ tìm ra đúng anh trai mình, anh không muốn nhìn thấy sự thất vọng của em cùng những giọt nước mắt.

- Em biết! Em cũng cầu mong đây sẽ là lần cuối cùng.